

MARIUS ALBERT NEGUȚ

**DIN ALTĂ
VIATĂ
,
TELELEU**

Cuprins

Prolog | 9

Dama înșelată

1995 – Sfârșit de an | 9

Printre rânduri... / 26

1. Al treilea muschetar | 29

Printre rânduri... / 38

2. Profesionista | 39

3. Adio, casă! | 45

4. Iugoslavia – Infernul urii | 53

5. Al patrulea muschetar | 61

6. În tren | 69

7. Presevo | 75

8. Skopje | 83

9. Nocturnă | 93

10. Pisica neagră | 101

Printre rânduri... / 108

11. Rebuturi | 109

12. Ceas și barabule | 117

Printre rânduri... / 124

13. Nași... | 127

14. Unde dai și unde crapă | 133

15. Te iubesc și pe tine... | 143

16. Șuț de-o zi | 149
17. La trecutu-ți mare, mizer viitor... | 155
18. Călduri în miez de iarnă | 161
19. Norocul e o curvă | 167
20. Blestemul | 175
21. Don Quijote și Sancho Panza | 185
22. Regrete | 191
23. O tură de cartier | 195
- Printre rânduri... / 202*
24. Scuterul | 203
25. Ghiulsen | 209
26. În pețit | 213
- Printre rânduri... / 222*
27. Dragostea trece prin stomac... | 223
- Printre rânduri... / 230*
28. Adio, Flori! | 231
- Printre rânduri... / 237*
28. Adio, prieteni! | 239
- Printre rânduri... / 243*

Epilog | 245

De același autor | 249

Prolog

Dama înșelată¹ 1995 – Sfârșit de an

Localul, întunecat, e înecat în fum. Pe mine nu mă deranjează, ba din contră, pentru asta am ales ca loc de întâlnire barul cu pricina. Cât despre fumul de țigară, tata fumează continuu. Cum am dormit în aceeași cameră cu furnalul familiei vreme îndelungată, m-am obișnuit să-l inhalez în cantități industriale, ba chiar, în momentele de insomnie, să creez fantasme cu mâinile prin vălătuci. Nu pot să-mi sufăr tatăl, și nici fumul degajat de el. Mai mult ca sigur, din acest motiv, printre băieții de vârsta mea sunt singurul nefumător.

Mă studiez într-o oglindă care acoperă un întreg perete. Neonul chior, fosforescent, îmi face albul ochilor să strălucească ciudat. Unul din primele lucruri pe care le-am învățat în cartier este că aspectul e foarte important, deoarece diferențiază șmecherii de

1. Ultimul capitol din volumul 2 al seriei, *Din altă Viață* – C.V. de Golan.

gușteri. Prin urmare, în acest moment mă declar mulțumit de modul în care arăt, chiar dacă nu port setul format din pantofi cu ciucurași, pantalon cu manșetă și, obligatoriu, sacou de culoarea vișinei putrede cu nasturi aurii care, de ceva timp, e emblematic pentru băiețașii de cartier. Posed în schimb ciocate și blugi drepți, fapt de neconceput pentru șmecherașii care prețuiesc doar bufanții. Peste helancă am îmbrăcat un parpalac, e drept, supertare, din păcate însă mult prea subțire pentru gerul de afară. Da! Sunt ok, în ciuda bandanei pe care, în ultima clipă, dintr-un impuls de moment, mi-am legat-o pe cap. Nu mi-o mai pot da jos acum – părul mi-ar sta ciufulit, iar eu am nevoie să impresionez femeia cu care mă întâlnesc, nu să-i provoc râsul.

De dincolo de barul mult prea încărcat cu fel de fel de reclame la țigarete, papițoiul de serviciu mă studiază într-un mod care mă irită profund. M-a întrebat deja de două ori cu ce mă poate servi; neavând un chior, l-am amânat pretextând că aștept pe cineva, ceea ce, de altfel, e adevărat. Doar că, în clipa aceasta, ofticosul își bagă unghia-n gât că-i țin masa ocupată. Probabil e doar o chestie de minute până să prindă curaj și să mă dea afară din local. Cartierul e împărțit în zone. Cum nu sunt în a mea, nu prea aş avea ce să-i fac. Chiar în momentul în care, în gând, îi promit fraierului un cap în gură, o mână înmănușată se așază pe umărul meu. Posesoarea ei mă chestionează cu voce de înger timid:

— Tu ești Alberto?

Eu sunt... E adevărat, vocala „o” ce-mi termina numele am adăugat-o cu de la mine putere – dă bine la gagicuțele pe care, cu avântul unui puștan de 19 ani, cât am, le curtez zilnic ca un pisiu în călduri.

Aprob din cap și îi fac semn să se așeze. Fără să se prezinte, se conformează. Îmi dau seama că vrea să rămână anonimă și tac.

Barman-ospătarul localului se apropie din nou, așteptând comanda, de data aceasta cu o expresie slugarnică pe față. Dama, la rândul ei, mă măsoară curioasă.

— Ce vrei tu, răspund întrebării nerostite. Eu mi-am uitat portofelul în mașină, continui s-o mint fără niciun stres.

Nu am portofel din simplul motiv că n-am ce ține în el. Cât despre autoturism, să fim serioși, nici nu poate fi vorba. Însă ea nu știe asta, iar viața, de cele mai multe ori, e despre aparențe.

— Două Pepsi!, cere.

Deși aș bea o bere, tac. Până la urmă, nu de asta am venit aici – important e nu ce consum, ci ce scot pe gură. Bere pot bea mai târziu, cu tovarășii mei.

— Știi despre ce e vorba?, mă întreabă.

— În mare, da. Bărbată-tu trăiește cu o pizdă și vrei să-i dai fufei o lecție..., vorbește gura fără mine, așa că limbajul meu de mahala naște pe fața ei o expresie dezaprobatoare.

Am pornit cu stângul. Citesc o grămadă și dispun de vocabularul necesar unei discuții nonvulgare. Până la urmă, ce vrea? Doar nu a apelat la mine pentru o conversație elevată, mă revolt în gând.

— Da... Poți descrie și așa problema mea..., acceptă ea, după care tace, pentru că ospătarul așază pe masă sticlele de Pepsi.

La rândul meu, păstrez liniștea. Mă mulțumesc să urmăresc amuzat cum așteaptă ca angajatul să-i toarne suc într-un pahar pe care, de altfel, omul nici nu s-a obosit să-l aducă. E evident faptul că nu este obișnuită cu genul acesta de speluncă de cartier și nu se simte în largul ei aici, dar mă doare pe mine în buzunarele de

sentimentele ei. Tot ce vreau e să continue, să pun mâna pe ceva marafeți¹ și să mă tîrez² spre casă.

Dama îl așteaptă pe fraier să se depărteze, apoi își aprinde un Chesterfield mentolat.

— Da! Soțul meu trăiește cu secretara lui, dar nu neapărat asta mă deranjează, cât faptul că putoarea-l mănîncă de bani.

Bani care ar trebui să ajungă la tine!, comentez eu sarcastic, evident, în gând.

O mășor curios. Cornel – omul de legătură – patronul barului în care-mi fac veacul, m-a informat că madama lucrează la primărie și are o groază de bani. De asemenea, a lăudat-o cum că ar face o muie grozavă – dar am rezerve în a lua de capital tot ce spune la beție un rahat de apest³. Cornel nu e de-al nostru, ci doar o găscă⁴ autointitulată patron, pe care noi îl lăsăm să se umfle în pene, doar pentru a-l jumuli zilnic.

— Vreau să-i rupi o mână!, continuă ea, cu voce devenită brusc dură ca lama unui cuțit. O mână, nu un picior! Nu poate dactilografia cu mâna în ghips, deci va sta acasă o perioadă, iar eu voi avea timp să rezolv altfel problema. Poți face asta?

Înghit în sec – pot, dar nu vreau. Adio bani...

Știam că vrea să o bat pe concurenta sa, dar îmi făcusem planul să-i trag matracucii o flegmă-n ochi, alături de un șut în cur, hai, două... Să o sperii mai mult, nu să îi fac rău. Nu mă ocup cu așa ceva, dar nu am bani... Tocmai din acest motiv, acum, în loc să o refuz pe nebuna din fața mea, mintea mea face zeci de conexiuni

1. marafeți – bani.

2. a te tîra – a pleca.

3. apest – de la „armată pe viață”, cadru militar.

4. găscă – fraier.

pe secundă, căutând o modalitate prin care să evit pușcăria, fără să pierd însă afacerea care se anunță bănoasă.

— O să te coste ceva..., spun, mai mult ca să îmi acord un răgaz de gândire.

— Banii nu-s o problemă!, îmi răspunde ofensată, de parcă aş fi jignit-o.

— Păi, ai putea începe să-mi demonstrezi asta, i-o întorc, iar ea își deschide poșeta, stârnindu-mi brusc toate simțurile.

Îi urmăresc nerăbdător mișcările ce mi se par lente, minunându-mă că femeile pot căuta îndelung până și în cele mai minuscule gențuțe ceva ce un bărbat ar găsi într-o secundă. Contrariat, observ că ceea ce scoate și pune pe masă nu sunt banii așteptați de mine, ci o fotografie.

— Ea e, îmi indică în grupul imortalizat de obiectivul aparatului o tânără, a cărei fustiță abia dacă mi-ar ajunge pentru a-mi sufla nasul. Cel din dreapta ei e bărbatul meu, cel din stânga, Vlad, e soțul ei. Am eu o bănuială că omul știe ce-i face curva, dar acceptă pentru bani.

— Cum o cheamă?, întreb, înghițind în sec pentru că dintr-odată, văzând madmoazela din fotografie, dama din fața mea nu mi se mai pare chiar atât de strălucită.

— O, dar cum ar putea-o chema altfel decât Mona?, îmi răspunde ea sarcastic. Nume de târfă, ce vrei... N-am să-ți las poza, deci mă bazez pe memoria ta vizuală.

Nu mă stresez. Țin pentru câteva secunde fotografia în mână, privind mai mult la cei doi bărbați decât la puicuța dintre ei, pe care știu că nu o voi uita prea curând.

În cele din urmă i-o returnez și întreb esențialul:

— Unde o pot găsi?

După o altă sondare a genții aparent fără fund, între degetele ei apare un plic. Din acesta extrage o filă pe care, mărunț, stau scrise câteva indicații asupra locurilor în care îmi pot întâlni ținta. O privesc, pentru prima oară poate, cu adevărat atent. Nu trebuie s-o desconsider – nu e proastă. Și-a făcut temele cu mare atenție, se vede asta atât după multitudinea detaliilor înșirate pe foaie, cât și după faptul că biletul e dactilografiat, iar mâna ce mi-l înmânează nu a lepădat până acum mânușa nici măcar o singură clipă.

Mă lasă să citesc informațiile, apoi îmi arată că plicul adăpostește și altceva – un teanc de bancnote.

Ciudată femeie!, e primul meu gând atunci când sesizez dintr-o privire că îmi oferă mai mulți bani decât aș fi îndrăznit să-i cer.

— Am să plec acum. Nu mă urmări, n-ai să găsești nimic altceva decât probleme... Fă-ți partea ta de treabă și vei fi mulțumit! Ți-am lăsat numărul meu de telefon. E mobil, deci costă, dar acum îți permiți, spune surâzând. Sună-mă doar când ai rezolvat treaba!, îmi mai transmite, după care se ridică și părăsește barul lăsându-mă perplex.

Are dreptate – cu adevărat banii nu sunt o problemă pentru ea! Telefonica abia a lansat serviciul Telemobil și abonamentul e o mică avere.

Deși am luat banii, nu știu încă dacă să accept sau nu slujba. Zăpăcit, mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre ieșire uitând să plătesc. Gușterul de la bar face greșeala de a mă urma afară și de a-mi atrage atenția asupra omisiunii într-un mod absolut nepolitic. Nu am de ales... Îi este scris în palmă că în seara aceasta va primi un cap în gură, prin urmare, cine sunt eu să mă pun în calea destinului său?

Autobuzul se mișcă greoi, ca un catâr încăpățânat care înaintează deși cară cu mult mai mult decât poate duce. E ora 23 – cohorta femeilor eliberate din schimbul doi de mastodontul numit „Apaca” – fabrica unde lucrează și mama – se îndreaptă spre casă, sardele înghesuite într-o conservă. Printre ele, contorsionat ca un tirbușon, un hering cu bandană...

Din barul aflat în 13 Septembrie și până la cel de pe Amurgului, în care știu sigur că-mi voi găsi tovarășii, sunt doar câteva stații. Însă strada plină de cratere și șleaurile formate de mâzga înghețată, laolaltă cu vechimea jafului repartizat de ITB pe linia 139, fac drumul, relativ scurt, de altfel, un calvar de peste jumătate de ceas. Cum autoturism dețin doar în visele mele erotice, nu am încotro – îndur stoic miasmele degajate de trupurile femeilor. Știu că nu e vina lor, doar am trecut pe la mama pe la serviciu de atâtea ori, ci a stațiilor de călcat din secțiile în care lucrează.

Sunt chinuit de îndoială... Nu știu cum să fac cu Dama Răzbunătoare. În mintea mea e un conflict major – pe de o parte, suma mare de bani, pe de alta, reținerile de ordin moral. Nu sunt ușă de biserică, dar mi se pare exagerată pedeapsa pe care angajatoarea mea vrea să i-o aplice amantei soțului, deși, conform spuselor lui Cornel, la rândul ei, calcă strâmb cât cuprinde. Întorc situația pe toate părțile, cu toate că știu că mintea îmi va livra o soluție atunci când mă voi aștepta mai puțin. Pe de altă parte,

sunt și amărât – mă oftic că lipsa banilor mă aduce permanent în situația de a lua în considerare astfel de combinații¹.

Oftez ușurat – am ajuns la destinație...

După o îndelungă extragere a propriului corp din strânsoarea umană, reușesc să pun piciorul pe caldarâmul din fața școlii 141, cea în care am învățat și eu. Pe lângă mine se strecoară Pensetă, cu trupa lui de şuți. O clipă îmi este milă de ghinionistele care, după o zi istovitoare de muncă, vor ajunge acasă cu geanta tăiată. Doar o clipă însă, pentru că nu e treaba mea. În cartier fiecare se descurcă așa cum poate...

Amurgului este strada care face legătura între Piața Rahova și cea a Ferentarilor. Mai mereu se află în beznă, iar jegul e omniprezent. Înainte de '89, era curată; fiecare stradă adiacentă ei avea propriul responsabil însărcinat cu „urecherea” leneșilor care nu mențineau curățenia, însă acum se descompune în tranziție, alături de întreg restul țării, de altfel.

Din stație și până la Erdo – barul lui Cornel – sunt doar câțiva pași, pe care îi străbat grăbit cu gândul la poker și la berea din care voi sorbi în timp ce-mi caut norocul. Nu-s prost. Dama mi-a dat 100.000² de lei, un salariu mediu, și știu că dacă îi voi scoate din buzunar pe toți odată, toți milogii din zonă mă vor lua cu asalt – bețivii pentru a-mi cere de băut și jucătorii pentru a-și încerca norocul la aparate... Cum aş putea să-i refuz, când și eu aş face același lucru?

Îmi opresc doar 5 hârtii a câte o mie de lei și bag restul în buzunarul interior al parpalacului, apoi pătrund în bomba numită cu aplomb de patronul ei „bar”.

1. *combinație* – afacere de cartier la limita legii/ilegală.

2. 100 000 de lei – în jur de 80 de dolari.

E aglomerat. În fața fiecărui aparat – cinci în total – sunt trei-patru jucători. Fumul de țigară mă înconjoară și aici ca un lințoliu alb.

— Ooo... Să trăiască șefu'!, mă întâmpină barmanul, cu vocea lui libidinoasă. Scump, azi, la vedere..., continuă el, apoi se întinde după un Gambrinus, pe care însă îl desface doar la vederea banilor. O sută de impulsuri la băiatu'?, plusează, sigur de reușită.

— Bravo, fratele! Bei singur!, mă apostrofează Viorel, desprinzându-se din ciorchinele uman aflat în fața unui poker electronic.

V-am spus că mintea-mi va livra o soluție la problema damei traduse de soț... Iat-o, se află chiar în fața mea, întruchipată în șoarecele care se apropie de mine. În mare, știu acum ce am de făcut, totuși, cu Vioară, cum îl mai alintăm noi, nu e de glumă, deci trebuie să-mi măsoar atent vorbele.

Nu mă grăbesc... Îi cumpăr un suc – tovarășul meu nu consumă alcool – și las roțițele creierului să se învârtă mai ceva decât titirezul cu care mă jucam în copilărie. Abia după ce finisez povestea în capul meu, i-o prezint ambalată în hârtie lucioasă, cu fundă roșie chiar, de parcă i-aș face un cadou.

Viorel Pușcărie mă ascultă, zgâindu-se la mine ca la mașini străine¹. Ca și mine, vrea banii, dar cum el are și coadă², dorința lui de a nu se pune în pericol este mai mare decât a mea. În cele din urmă, vorbește în stilul lui caracteristic, repede, jurându-se la fiecare frază pe te miri ce:

— Să moară familia mea!... Așa a zis fraiera?

1. O lungă perioadă, în România au existat doar autoturisme autohtone – de unde și expresia de mai sus.

2. *a avea coadă* – rest de pedeapsă ce se reactivează în cazul unei noi condamnări și se adaugă acesteia.

Știu la ce se referă – în momentul în care i-am repetat vorbele damei: „Banii nu-s o problemă”, l-am văzut exultând.

Îi confirm pentru a doua oară:

— Da, mă, așa a zis.

— Să moară mămica! Nu e de ratat afacerea!

— Știu, Viorele, dar eu îți spun din start că nu-i rup mâna femeii! Hai s-o mai sunăm o dată pe nebună, poate-o convingem că o sperietură e de-ajuns...

— Ești tâmpit!?, se miră el. Ca s-o faci pe fufă să nu se mai ducă la muncă trebuie să-i spui să nu se mai ducă la muncă, nu?, mă întreabă ca pe proști. Iar ea o să te-ntrebe: de ce? Tu o s-o dai pe goarnă¹ pe aia de te plătește, și ciuciu bani. Femeia nu vrea asta, pentru că e mai deșteaptă ca tine și știe că primul lucru pe care-l va face curvulița va fi s-o pârască lu' bărbat-său, iar ăla-i va rupe capu'. Ai prins-o?

— Da, dar eu tot nu-i rup mâna!, repet, încăpățânat.

— Știu. Să moară tata de nu știu, că doar d-aia mă vrăjești acu', nu? Că dac-aveai sânge-n trompă², o făceai singur. Ai mare noroc că am nevoie de bani, ca să plec înapoi în Grecia...

Nu sunt surprins. Mă așteptam la asta, de aceea i-am și prezentat lui toată tărașenia. De când „face” Grecia, am văzut la Vioară mai multe kilograme de aur decât în vitrinele bijuteriilor bucureștene. E combinația lui – pleacă două-trei luni și nu mai știm nimic de el, dar când se întoarce e blindat. Însă, ca tot omul, are o slăbiciune – dacă a mea este jocul de poker, a lui sunt femeile. Din momentul în care reapare plin de bani, toate matroanele bordelurilor din București încep să facă plecăciuni de mulțumire. E fenomenal!

1. a da pe goarnă – a „sifona”, a pări.

2. trompă – aici, organul sexual masculin.